

DANIČA.

Katolišk cerkven list.

№ 4.

V četrtek 22. prosenca 1852.

Tečaj 7.

Nar dražji rosa.

Dražji rose ni na cveti,
Kakor so solze pokore;
Rosa ta zlato premore.
Bog za več jo hoče vzeti.

Potok solz očem izvira,
V kelih žalosti se staka;
Več velja ko biser vsaka,
Angel božji v kup jih zbira. H.

Razpis (encyclia) našiga presvetiga Očeta Pija IX.

(Konec.)

„Ker vsak, kdor prosi, sprosi, kdor iše, najde, in kdor terka, se mu bo odperlo.“ (Mat. 7, 8.) Najpred se Gospodu usmiljenja z neumerljivo hvalo zahvalimo in na vso moč njegovo sveto Ime častimo, ker se je ponižal v mnozih deželah katoliškiga sveta čuda svojiga usmiljenja skazovati. Po tem nikar ne jenjajmo, v enim duhu, z enako zvestobo v veri, trdnostjo v upanju in gorečnostjo v ljubezni navdihnjeni, neprenehama Boga ponižno in perserčno prositi, in živo moliti, de svojo sveto Cerkev iz vsih nadlog reši, jo med vsimi narodi in po vsih krajih sveta dan na dan razširja, zmnožuje in zviksuje, de svet vsih zmot očišuje, vse ljudi k spoznanju resnice in na pot zveličanja v svoji neskončni dobroti pelje, de naj šibo svoje jeze, ki jo za svoje grehe zaslužimo, milostljivo od nas odverne, de morju in vetrovam zapove in pokoj napravi, in vsim tolikanj močno zaželjeni mir dodeli, de naj svoje ljudstvo reši in svojo delišino blagoslovi, ter jo k temu, kar je nebeškiga, obrača in pelje. De pa Bog svoje uho našim prošnjam toliko prej nakloni in naše željenja usliši, povzdignimo svoje oči in roke k sveti Božji porodnici, k neomadežani Devici Marii, ktere prošnja je pri Bogu naj bližniši, naj krepkejši, k nji, ki je tudi naša preljubeznjiva mati, naše preveliko zaupanje — še več, ki je ves vzrok našiga upanja, ki sprosi, kar koli prosi, in ne more nikoli prositi, de bi ne bila uslišana. Po tem išimo tudi prošinj poglavarja apostelnov, kterimu je Kristus sam nebeškiga kraljestva ključ zročil, in ga je postavil skalo svoji cerkvi, ktere peklenske vrata ne bodo nikoli premagale; in pa tudi svetiga Pavla, njegoviga tovarša, in tudi prošinj posebniga pomočnika vsaciga mesta in sleherne dežele, in vsih nebeških trum, po kterih nardobrotljivši Gospod preobilne darove svoje milosti v prepolni meri deli.

Torej, častiti bratje, ko v tem Našim visokim mestu očitne molitve ukažemo, povabimo s tem pismam Vas same in Vaši skerbi poddane ljudstva k oběni naših prošinj, in Vašo veliko bogoljubnost in pobožnost z vso tehtnostjo pokličemo, de tudi Vi po svojih obkrajnah očitne molitve v sprošnje božje dobrote napraviti blagovolite. In de bodo verni s toliko veči priserčnostjo od Vas odločene pobožnosti opravljali, smo sklenili, nebeske zaklade svete cerkve v podobo svetiga leta vnovič odpreti, kakor bote iz Našiga družiga tukaj priloženiga pisanja na tanko vidili.

Povzdignemo se k zanesljivimu zaupanju, častiti bratje, de bodo angeli miru, ki zlate torila in zlato kadilnico v svojih rokah nosijo, Naše in cele svete cerkve ponižne molitve na zlatim altariju Bogu darovali, in jih bo On z milostljivim obličjem sprejel, de bo Naše, Vase in vsih vernih vošila v neskončni dobroti poslušal; naj On temote vsih zmot razpodí, viharje vsiga zlega razkropí, ter kersanstvu in občanstvu svojo pomožno roko pomoli in naredi, de bo v vsih ljudeh ena in ravno tista zvestoba v mislih, ena in ravno tista pobožnost v djahnjih, ena in ravno tista ljubezin do vere, čednosti, resnice in pravice, eno in ravno tisto prizadevanje za mir, ena in ravno tista vez ljubezni, de se tako kraljestvo Njegoviga edinorojeniga Sina našiga Gospoda Jezusa Kristusa po vesoljnim svetu dan na dan razširja, uterjuje in povisuje.

Poslednjic prejmite v zastavo vsih nebeških darov in v spričevanje Naše nar gorečniši ljubezni do Vas apostolski blagoslov (zegen), kteriga Vam, častiti bratje, in vsim duhovnam in vsim vernim svetnim, ki so Vaši čujočnosti zaupani, iz nar znotranjšiga čutila svojiga serca ljubeznjivo podelimo.

Dano v Rimu pri s. Petru 21. listopada 1851, v šestim letu Našiga papeštva.

Pismo misionarja gosp. Dr. Ignacija Knobleherja.

(Dalje in konec.)

„S tem so se vsaki dan po sveti maši, ki smo jo ali per nunah dobriga Pastirja ali pa v eni franciškarnarskih cerkev brali, vse roke zlo potile. Z delam smo pa mogli prenehati zavoljo dogodbe, ki je ves trud za rešenje našiga blaga tirjala. Nil se je namreč nenavadno narašal in čedalje bolj čez egiptovsko dolino razširjal, tako de je veliko škode storil, in de so bili prebivaveci vkup padajočih vasi primorani, berzo rešiti se. Med Bulat-am in Kairam se je veliko jezero napravilo in tudi v naš dvor in v naš vert je začela voda teči.

De so se skrinje v hramih višji postavile, je bilo treba velikih brunov preskerbeti. Vunder nam je pa ta previdnost le malo časa v prid bila, ker se je voda v dvoru kmalo čez kolena narasla, skoz vrata in tla v hramo peršala in že ene skrinje dosegla. Skerbeti smo tedaj mogli, de so se te v varin kraj spravile; in nismo miru imeli, dokler niso bile vse v srednji prostor našiga stano- vanja spravljene. Med tem se je pa voda v dvoru vedno narasala, in tako smo bili permorani zvezo z zunajnostjo zagotoviti. Naredili smo iz brunov in iztaknjenih dur most. V takim stanu smo mogli več dni biti in popravljanje in prekladanje skrinj nam je v tako majhnim prostoru veliko trudapolniga dela perzadjalo. Veliko orodja, ki sim ga na Dunaju dobil, nam je posebno prav peršlo in več mojih tovaršev je per tem delu osebnostno spret- nost razodevalo. Brez tega težavniga dela bi bila naša roba silno škodo terpela. V ti težavi me je pa nar bolj tolažilo, ker se zavoljo truda, ki je sleherniga zadel, nihče ni pertozeval. Zahvalil sim Boga zanje, ker so mi priliko dali prepričati se, de mojih tovaršev opovere ne bodo tako lahko ostrašile, temuč jih še le z večim pogumom in terdnejšim zaupanjem navdajate.

„Do 13. listopada smo reči za potovanje že tako pospravili, de so se ta dan štirje mojih tovaršev na na- jeti ladji, ki je bila z večim delom naše robe otovorjena, proti Asuanskimu peljati zamogli. Med tem je bila tudi naša kupljena ladija z vsem, kar je za tako daljno po- potvanje potrebno, skorej popolno prevedena. Drugi dan je petnajst močnih veslarjev na njo peršlo, ki so se nam v službo ponudili.“

„15. listopada je bila ladija blagoslovljena. Per tej slovesnosti so se znajdi: ko namestnik avstrianskiga konzulata gospod Bratič s pervim tolmačem vred, nune dobriga Pastirja in vsi moji še ostali tovarši. Ladija ima tri stanice; njih zadnja je prav perpravna za hišno kapelico. Ker smo sklenili za srečno napredovanje naši- ga misiona in za blagor vseh njegovih podpornikov tudi med popotvanjem Bogu nar svetejši daritev darovati, sim to stanico v kapelo preurediti ukazal. Slovesno blagoslovljenje je to silno povzdignilo in med igranjem s fi-harmoniko, ki je petje „Ave maris stella“ vodila, vseh pričujočih pobožnost povikšalo. Po blagoslovljenju je gospod Bratič, konzulski oskerbnik, avstrianske ban- dera razvil. Med njimi se vije misionško bandero, na katerim je ko podoba Mariine družbe in ko spomin lju- beznjiga sprejetja, ki ga je naš mladi mision na Av- strianskim dobil, na dnu avstrianskih barv modra zvezda v srednjim belim polju. Ako Bog našimu trudu v vro- čih deželah srednje Afrike blagoslov podeli, naj to znamenje poznimu vnuku neznažnih zamorcev ozna- nuje, de se je v daljnih večernih krajih avstrianski ve- likodušni cesar z vernimi podložnimi vred nadlog njih sprednikov usmilil in može, ki jih je poglavar svete cer- kve v te puste kraje ko svetilnice vere in upanja poslal, s keršansko ljubeznijo varoval in podpiral.“

„Ko je bila ladija blagoslovljena, smo jo začeli nakladati. Ob enim sim tudi, kolikor je bilo mogoče, se ene opravila dokončal, sim se poslovil in mi je bilo še dano nekiga tovarša iz Avstrianskiga razveseliti se, ki je ravno na parobrodu v Kairo peršel.“

„18. listopada popoldan je bilo vse perpravljeno. Okoli petih je začel nam v srečo sever vleči, in nato sim brez odloga s trobento znamenje odplavljenja dati ukazal. Vsi gledavci so bili vidno polni perčakovanja, ko je ladija od brega plavala. Jadra so se vile in ban- dera so se kviško vzdigovale, ladija se je proti sredi zasukala in med igranjem s fi-harmoniko je iz ust mo- jih tovaršev Ave maris stella donela; petju v čast pre- čiste device je sledila avstrianska pesem, ki se je pač pervikrat s teh bregov ptujiga sveta razlegala. Pocusu

se je ladija po sredi reke Nila pomikala, ko so na bregu znanci sto in sto blagrov z rutami mahaje za nami po- šiljali. V tem slovesnim času se je moj duh vseh ker- šanskih duš spomnil, ki so si med mojim probivanjem na Dunaju in med mojim popotvanjem v Rim perzade- vale, z milimi darovi napravo te voznje in ožvljenje in uterjenje našiga revniga misiona podpirati. Neskončno dobrotljivi Bog njim vsem te dobroto poverni!“

„Z veseljem bodo udje velikiga odbora zasli- šali, de je Gospod svete cerkve goreče vdeleženje napredvanja našiga misiona tudi zunaj avstrianskiga cesarstva v mnogih vernih sercih vžgal. Med kratkim prebivanjem v Rimu sim od žalostno osode revnih za- morskih dekličev govoril, ki jih ko sužnje v Hartum perženo. Moje popisovanje je posebno nune sv. Jezu- soviga Serca ginilo, ki v Rimu dve odrejivnici vodijo. Obljubile so to reč svoji veliki sprednici naznaniti. Ker pa ona na Francoskim prebiva, nisim mogel pred svojim odhodom njeniga sklepa zaslišati. Še le pred malo dnevi mi je pismo iz Rima naznanilo, de je velika sprednica z velikim veseljem rédu pervolila, našiga misiona vde- ležiti se, in je v to samostan alla Trinità dei monti odločila ter njegovi gospé materi zapovedala, dekleta, ki imajo voljo temu visokimu poklicu vdati se in vsem težavam podvreči, vanj sprejemati, in de je veliko on- dotnih nun že poletji 1852 v Hartum iti namenjenih. Ker je pa mision pod posebnim varstvom avstrianski- ga cesarstva in ker sprednica imenovaniga samosta- na upa, de bi se tudi ktere avstrianske hčere temu poklicu vdati utegnile, me je pisмено naprosila, dalje naznaniti, de naj bi se take v Rimu oglašile za ta- mošnje perpravljanje k temu imenitnimu poklicu. Pro- sim tedaj, de naj odbor to podpira. Ali bo sicer nu- nam, ki se že prihodnje poletje v Hartum podati žele, to tudi mogoče, se bo med drugim tudi iz nabrane milošine vidilo, ki se po avstrianskih škofjäh misionu v prid pobirati ima. Opomniti moram še, de sim mogel za mision veliko nakupiti, kar sim le sam vravnati zamogel; de je število mojih tovaršev za misionške po- trebe premajhuo, za moj denar pa še preveliko. Meni v roko dani darovi bodo sicer stroške našiga popotva- nja poplačali; pa imam tudi v Hartumu misionško po- slopje po primeri sabo vzetiga orodja in po misionških potrebah precej po našim prihodu napraviti, in moram tedej ostale denarje v to obrniti. Ustreglo bi se mi torej, ko bi mi odbor naznaniti blagovolil, po kateri meri de naj mnogotere misionške potrebe vravnam.“

Nadjamo se, de bo to prosto, pa mikavno pismo vse časti vredniga gospod apostoljskiga namestnika za srednjo Afriko veliko serc nagnilo Mariini družbi per- stopiti in tako pripomoči, de se to lepo delo keršanske ljubezni uterdi in pod blagoslovom in varstvom usmi- ljeniga nebeškiga Očeta v srečo in zveličanje po Je- zusu odrešenih zamorcev napredva. ;

Postave Mariine družbe v prid ka- toliškiga misiona v srednji Afriki.

1. Mariina družba se je pod varstvo prečiste de- vice Marije podala in obhaja svoj god vsako leto 8. kimovca ali o Malim Šmarnu.

2. Namen te družbe je, katoliškimu misionu v srednji Afriki pomagati, verne tudi naših krajev razširjanja ker- šanske vere v teh deželah vdeležiti, sužnje rešiti in keršansko odrediti.

3. Družbine opravila opravjla brez plačila na Du- naju veliki odbor pod varstvom prečastitiga kardinala kneza Svareemberga, Praskiga velikiga škofa.

4. Z molitevjo in milošino se bo družbin namen dosegoval.

5. Sleherni ud se zaveže, vsaki dan en Očenaš in eno Čečenasimarijo s perstavkam: „O Marija, nebeška kraljica! prosí za nesrečne zomorco, do bodo z nami vred deležni obljub Kristusovih“ moliti in vsako leto en goldinar v srebru ali vsaki mesec 5 krajcarjev milošine dati, ki jo v to postavljene družbini udje pobirajo in svojimu gospod fajmoštru zročujejo.

6. Vsaki gospod fajmošter pošlje tako nabrano milošino gospod dekanu in ta svojimu prečastitimu gospod škofu vsaj vsake kvatre in po tem se proti prejemnim listam velikimu odboru odda, in ob enim izkaže, koliko milošine je vsaka fara posebej dala.

7. Vse dohodke in stroške veliki odbor v dnevnik vpisuje, kateri se vsako čert leta z vsimi dokladami vred prečastitimu gospod varhu pošlje.

Denarji se v denarnici pod trojno ključavnico hranijo, in ključje imajo trije udje velikiga odbora.

8. Veliki odbor naznanuje v narodnih jezikih avstrijskiga cesarstva, koliko milošine se je čez leto dobilo, v kaj se je obrnila, in kaj se je v misionu opravilo.

9. Nabrana milošina se bo v hrano misionarjev, v podporo misiona in šole v Hartumu, v zučevanje zamorskih sodelavcov, v rešenje in kersansko odrejo zamorskih sužnjev in v vtemeljenje in napravo novih misionov obrnila.

10. Odpustki za ude se bodo ob svojim času naznanili.

Nabirki za Afrikanski mision.

Veliki odbor je v 2. listu časnika „Oesterreichischer Volksfreund“ naznanil, de je Mariini družbi do noviga leta 7000 gold. poslanih bilo, (1608 gold. iz Ljubljanske škofije, ki so bili te dni na Dunaj poslani, temu znesku ni perštetih), in perstavil, de naj se denarji in dopisi v zadevah Afrikanskiga misiona prihodnjic v pisarnico družbe plemenitih gospa pošiljajo (Kanzlei der Gesellschaft der adeligen Damen. Bürgerspital, 13. Hof, 8. Stiege, Nr. 131.) Ob enim se vsi udje, kateri imajo zapisnike v rokah, poprošeni, nabrane denarje in zapisnike do konca svečana (družbino leto terpi od 1. sušca do 28. svečana) imenovani pisarnici poslati, ktera jim bo novih zapisnikov, za zročene denarje plačilni list in za vse vpisane ude podobe Mariine družbe (brez plačila) dala.

Šolska poskušnja pri Materi Božji na K. na Štajarskim.

(Konec.)

Le še vas, tovarši in tovaršice, ki ste že bolj odraščeni, in bote zdaj vsakdanjo šolo zapustili, imam še nekaj prositi. O prosim vas, tovarši moji, de nikoli ne pozabite naukov, ktere ste v šoli prejekali. Živite po zgledu sv. Alojzja, kakor ste na njegov god in praznik slišali, in obljubite mu, de bote radi molili, čisto živeli, pridno delali, starše in učeničke vselej ubegali. In vé, ljube tovaršice! nikdar ne zgubite nar drajšiga venca svete nedolžnosti, ki je več vreden, kakor polne skrinje zlata in srebra, in enkrat zgubljeniga celi svet več nazaj ne da; nikar ne opustite molitve, h kateri so nas duhovni učenički tako ljubeznjivo opominjali, posnemajte vselej svojo priserčeno mater Marijo Divico in perporočite se ji!

Vsi pa, tovarši in tovaršice moje, zročimo svojo življenje ljubeznjivimu Bogu, svojimu priserčenimu zenu in Zveličarju Jezusu Kristusu in njegovi, pa tudi naši materi Marii Divici — in gotovo bomo časno in večno srečni. —

Kakor je pa le-ta govorica, ktera je tudi govornico močno ginila, nam vsim globoko v serce segla, — so se tihe solze v glaven jok spremenile, kadar sta ovenčana Marija Kovač in Jaka Ocvirk serčno ljubljenumu g. katehetu H. K., kateri bo v kratkim v novo službo v B. prestavljen in od svojih ljubih K. — učencov slovo vzal, cvetličan zvezik in sledeče slovo pisano podavši govoriti začela:

Vse minljivo je na svetu,	Alj zastonj oči solzijo,
Vse le kratik čas terpi.	Hitro, hitro teče čas;
Rožica v naj lepšim cvetu	Druge ovce Jih želijo,
Zvéne in se obleti;	K njim Jih kliče božji glas.
Ura uro nasleduje,	Tako Jezus z Njimi hodi
Dosti britkiga rodi;	In Maria spremlja naj,
Krasno lice obleduje,	Desni angel varh Jih vodi,
V solzah se oko topi.	Po cvetlicah v sveti raj!

Kolkokrat smo mi veseli,	Kaj pa bomo Jim podali
Vsi veseli v šolo šli,	Na oltar hvalečnosti?
Tukaj lepe pesme peli,	Lepih rožic bi nabrali, —
Včili se lepih reči!	Alj njih cvet se obleti.
Danes pa, ko v groba noči,	Serčno - ljubi! kar imamo,
Tiho glas veselja spi,	Do pokopa Njim zvesti,
Toljko, da serce ne počí,	Zvesto serce Jim podamo
Nas slovesa rana skli.	V večni, večni ljubavi!

Učenički! oh častivredni,	Slednički Jih še serčno prosimo:
Serčno ljubljenu gospod!	Naj nas ne pozabijo!
Če so naš prijatelj vedni,	Lehko, lahko pot Jim vošmo,
Naj ne hodijo od tod!	Kamor Bog Jih peljal bo.
Naj Jih mila prošnja gane	Ljubi Jezus! ti pa vliši
Zvestih Kalobskih ovčic;	Naše prošnje mili glas; i
Oh ne vojo, kakšne rane	Ti vse skupej v svoji hiš
Tlijo v sercu sirotic!	Enkrat zopet združi nas!

Vsi smo bili ginjeni, zdihovaje so otročiči vpili. Preljubi gospod katehet! nikar naj nas vender sirotic ne zapustijo! pa tudi g. H. K. je jok silil, in komaj je zamogel nektere opomine otrokam govoriti in jih božji volji zročiti.

Nepozabljiv bo ta dan v K. fari, pa tudi spodbudljiv za šolo; na glas smo slišali starše reči: Ne bomo branili ne svojim otrokam v šolo hoditi; glejte tako majhni, in že toliko znajo, in tako lepo pridigvajo! —
J. V.

Pojdi in stori tudi ti tako!

V gostivnici nekiga imenitniga mesta je bilo ravno obedovanje. Okoli mize je veliko gostov iz mnogoterih stanov sedelo; med njimi je bilo nar več vojaških častnikov. Vsi so bili prav dobre volje. Kar mlad mož perstopi; bil je velike in močne postave; njegova obleka je bila, čó ravno ne bogata, vunder čedna; viditi je bilo, kakor de bi bil grajšinjak kje blizo mesta. Ptujic se vstopi, se pokriža, moli ter se k mizi usede. Vse oči so nanj obrnjene. Eni se čudijo, eni si imajo kaj povedati, njih nar več pa se mu posmehuje in se na zadnje na vse gerlo začne krohotati. Ptujic juhe vzame ter se mirno ozira. Potem vpraša: „Gospodje! čimú se pa smejate; sim vas morebiti jest tako razveselil?“ Nek mlad častnik odgovori: „Kdo bi se neki ne smejal, kose tako počite?“ — „To tedaj je vam smeh zbudilo?“ odgovori ptujic. „Lahko je, s štirdesetimi vred smejati se; pa zasramovanju in zasmechovanju cele družine vkljub to storiti, kar dolžnost in vest zapoveduje, premore le, kdor je mož. Katoličan sim, se svoje vere ne sramujem, in hvalim ljubiga Boga za dari, ki nam jih dobrotno deli Njegova

roka.“ Vse obmolke, častnik nekako zmešan svoje tovarše pogleduje; ptujic pa govor precej drugum obrne, in gosti so se kmalo prepričali, da je jak katoličan sosebno dobro omikan, in vé tudi svoje tovarše veselo vedriti v družbi. Ko je nekaj pred vstal, se pokrival in molil, se ni nihče posmehoval, veči del jih je molčalo in nekoliko časa se z jedjo prenehalo. Ptujic vso pozdravi, tudi njega vsi prijazno pozdravijo, in zapusti obednico.

Ogled po Slovenskim.

Is Trate. Ljubl. nem. nov. pišejo od požara cerkve na Trati per Poljanah. V noči od 6. na 7. t. m. je ugledala mežnarica ob 3. zjutraj velik plamen skoz žagradске okna švigati. Desiravno je bila cerkev s snegom pokrita, je vonder v kratkim času pogorel žagrad z vsim, kar je v njem bilo, in pa streha na cerkvi in na turnu. Perva skerb, ko je goreti začelo, je bila, Narsvetejši oteti. Tabernakelnov ključ je bil pa v gorečim žagradu, torej so mogli še le v tabernakel zlomiti in po tem je g. kaplan J. Žužek v eno roko vzel monštranco, v eno pa cibori, ter tekkel v duhovnišnico z Jurjem Lavtarjem, kateri je pri vsi veliki sili vonder pred njem gredé z zvončikom dajal znamenje v česenje Narsvetejšiga. Ta mož je bil med najpervimi per ognju in zasluži posebno hvalo. Ko so bili sv. zakramenti oteti, je pričujočim serčnost dajal, da ker so enkrat Boga oteli, naj gredo za njim v turn, do bodo tudi zvonove obvarovali, kar se je tudi zgodilo, in njegovimu prizadevanju in serčnosti se je zahvaliti, da so zvonovi ohranjeni, desiravno se je streha v požaru s turna zgrudila. — Velika nesreča je s tem pogorišem zadela ubožno Tratarsko farno. Cerkev, vsa očernela od pogoriša, bo mogla biti osnažena, žagrad je zgorel ko apnenica, in mora s cerkveno in turnovo streho vred nov biti. Nar hujši je pa znotranja škoda, ker je bilo zavoljo poprejšnih praznikov vse lepši in boljši v žagradu shranjeno, in je vse zgorelo, okoli 956 gold. škode. Farna cerkev na Trati je zdaj tako revna, da se v pomankanju vsiga potrebniga v nji še maševati ne more. Dve slabi letini ste prebivavce zaporedama zadele, čez Sovro so mogli ravno zdaj drag most napravljati, nove ure v turnu še plačali niso. Per toliki nadlogi jih zadene pa še ta velika nesreča, ktere izvirk se še ne vé! Lahko si je misliti, v kako težavnim stanu se znajdejo, in da po ptuji pomoči gledajo, ker si sami ne morejo pomagati. Bog daj, da bi jo tudi obilno našli! *)

V *Novim mestu* so napravili in 7. tekočiga mesca perčeli dekliško rokodelnico ali žensko rokodelsko šolo. Po božji službi je bila učenica v stanišu dekliških šol pri s. Florianu predočitena. Okrajni šolski ogleda preč. g. korar J. Jugovic so pri ti perložnosti učenke v domačim jeziku s primerno besedo nagovorili, in tudi g. okrajni poglavar in g. župan sta z živo besedo namen in korist te naprave učenkam razložila. — Tudi se sliši, da bo novomeški gimnazi v vikai gimnazi povzdignjen. Novomeška občina se je v ta namen za 1500 gold. podpisala, in obljubila vso tvarino za poslopje nekaj zastoj, nekaj pa brez vsiga dobička perpravljati in kar bo vožnje, brez plačila preskerbeti.

Dopi-nik K. iz Postojne pravi v Ljubljanskim

*) Danica je perpravljena, vsak tudi nar manjši dar sprejeti in naznaniti, kteriga podeli kaka kersanska roka za Tratarsko cerkev. Ako bi kdo bil v stanu kej mašnih oblaci dati, bi posebno dobro storil.

namakim časniku, da volk ni umiril rokodelskiga popotnika, ki ga je bil per belim dnovu na veliki cesti per Planini zgrabil, ker so vozniki kervožejno zver z biči in kričanjem odpodili.

Is Ljubljane. 16. t. m. je č. g. Janez Cullivan, bogoslovec 3. leta, umrl. Naj v miru počiva! — (Jeranova) Slovenska Abecednica za otroke se že vdruživ natiakuje. Natisnjenih jo bilo pretečeno leto 3230 iztisov, ki so se tako kmalo poprodali, v veselo znamenje, da so otroci po Slovenskim pridno brati uče.

Razgled po kersanskim svetu.

Is Kolina. Prečastiti gospod kardinal in vikai škof so družbo rokodelskih hlupcev obiskali ter v govoru izrekli, da je cerkev od nekdanj posebno ljubezin do rokodelstva skuzovala in da si je že naš Zveličar Jezus Kristus rokodelca rednika zvolil. Poslednjič so pričujoče blagoslovili.

Is Luksemburga. 13 dekanov z apostolskim namestnikom Adames-am in vodjem duhovšnice Joehram vred se je skorej dve uri s poglavarjem pogovarjalo. Per tem pogovoru so oblastniku enoglasno podpisano pismo zročili, v kterim so skazali, kako potrebna je vernitev pravniga škofa Laurent-a in vravnava cerkvenih zadev po pogodbi. Oblastnik je na koncu pogovora prijazno zaterdil, da sam urno poravnava nesrečniga razpora želi. Stanovitnost duhovšine in ljudstva, resno tirjanje svetiga očeta in potrebnost za vsako vladijo prekucii vojsko napovedati, bo tudi v ti nemški deželi cerkvi pravice nazaj dala, ki so se ji dolgo kratile.

Španjolsko. Iz Madrida se piše, da se kraljica z nobeno rečjo ni podložnim toliko perkupila, kakor s prijazno zvezo z Rimam, v kteri so zavarovane pravice katoliške vere. Da puntarji pri kmetu niso mogli nič opraviti, je zlasti temu perpisati, ker se je vlada z Rimam spravila.

Francosko. Pariški vikai škof g. Sibour so napravili v letu 1850 štirdeseturno molitev v povikšanje česenja narsvetejšiga Zakramenta. Skoz celo leto je namreč vsak dan v kteri cerkvi sveto Rešnje Telo izpostavljeno; in sosebno veselo in tolaživno je, da so cerkve, v kterih se ta pobožnost obhaja, vselej z vernimi napolnjene. Sveti Oče, ko so to zvedili, so poslali vikšimu pastirju pohvalin list in so to pobožnost z odpustiki obdarovali.

Darila za misjon v srednji Afriki.

Od poprej	3 gold. — kr.
Gosp. J. Partl kaplan na Igu (v namen pošiljanja Novic in Danice)	4 gold. — kr.
Skupej	7 gold. — kr.

Za Tratarsko pogorelo cerkev.

Levica naj ne vé, kaj desnica da	2 gold. — kr.
Bodite usmiljeni, in bote usmiljenje dosegli	2 gold. — kr.
Skupej	4 gold. — kr.

Današnjimu listu je perdjano kazalo in zavitek Danice 1851.